

הלכה ג מתניתין:

א. שליחו של בית רבן גמליאל, כשהיה מביא מחצית השקל, היה נכנס בעת שהתורם תורם, והיה לוקח את המעות מן הלשכה לתוך הקופות. ושקלו היה נתון בין אצבעותיו, וזרקו לפני התורם, והתורם מתכוון ודוחפו מהלשכה לתוך הקופה של ג' סאין שתורם בה, (51) וממנה נטלו לקרבנות ציבור.

לפי שרצה רבן גמליאל להיות בטוח שמהשקל שלו יביאו קרבנות, ולא ישאר שקלו בלשכה ויהא "שיירי הלשכה" שממנה בונין חומת ירושלים והעזרה.

ב. התורם נכנס לתוך הלשכה, והשומרים עומדים בחוץ. ואין התורם תורם עד שהוא אומר להם: אתרום?

והן עונין ואומרים לו: תרום!

וחוזר ושואל: אתרום? והם אומרים לו תרום!

ושואל שוב: אתרום? והם אומרים לו תרום!

וכך הוא שואל שלש פעמים, והן עונין.

אמר רבי תנחומא: לא עשו כך מפני הברכה! שצריך לברך התורם על הפרשת תרומה כדרך שמברכין על הפרשת תרומה בגורן. וכשמשקין בפיו אינו יכול לברך. (50)

אמר רבי שמואל בן נחמן בשם רבי יונתן: בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו מקור לכך שאדם צריך לצאת ידי הבריות שלא יחשדוהו, כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום.

בתורה מנין? דכתיב שאמר להם משה לבני גד ובני ראובן, אם תצאו חלוצים ותלחמו ואחר כך תחזרו, אז, "והייתם נקיים מה" ומישראל".

בנביאים מנין? דכתיב בספר יהושע, גבי בני גד ובני ראובן, בשעה שחשדום בני ישראל שהם בנו מזבח כדי למרוד בה'.

אמרו: אל אלוהים ה'. וישראל הוא ידע

בכתובים מנין? דכתיב במשלי "ומצא חן ושכל טוב בעיני אלוהים ואדם".

גמליאל זוגא [כך שמן] שאל לרבי יוסי בר רבי בון: איזהו מהמקראות הללו המחזור שבכולם, שבו מפורש ביותר שצריך אדם לנקות עצמו גם מבני אדם?

אמר ליה: דברי הכתוב "והייתם נקיים מה" ומישראל" הוא המקרא המפורש ביותר.

50. כן פירש קרבן העדה. אבל יפה מראה פירש דחיישינן שמא יבלע את המים ולא יוכל לברך ברכת הנהנין עליהם.

51. הריבב"ן פירש שכוון התורם לדחוף שקלו של רבן גמליאל כדי שיעלה בתוך התרומה. ובספר לחם שמים פירש איפכא, שדחפו

50. כן פירש קרבן העדה. אבל יפה מראה פירש דחיישינן שמא יבלע את המים ולא יוכל לברך ברכת הנהנין עליהם.

ועיין בתשובות חכם צבי סימן קכ"א שהקשה על דבריהם ופירש כבעל קרבן העדה. ולכאורה נחלקו אם איכא דין לברך על